

højere aandeligt Stade, og idet man ved ikke at ville give Kvinderne Adgang til at forvalte Sakramenterne betegner dem som laverestaaende end Mændene. Jeg synes, at dette ligger saa overordentlig klart for Dagen, at jeg ikke kan begribe, at det ærede Medlem bestandig gaar udenom dette. Jeg forbavses over, at en Kvinde kan gøre sig til Talsmand for den Udelukkelse, som vi i Dag drøfter her.

Inger Gautiér Schmit: Den sidste ærede Taler kan ikke forstaa, at jeg synes, det er rigtigt, at et enkelt Menighedsraads Vedtagelse af at ville have en kvindelig Præst virker meget opløsende paa vor Folkekirke. Jeg mener dog stadig, at jeg her er paa Livets Side, og at det nok skal vise sig, at hvis noget saadant praktiseres, er vi inde i en Sprængning af vor Folkekirke, den, som jeg som mit personlige Ønske anser det for at være af stor Betydning at bevare for vort Land og vort Folk.

Jeg kan absolut ikke erkende, at Kvinden maa betragtes som en lavere Skabning end Manden, fordi hun ikke i Øjeblikket kan blive præsteviet. Jeg tror, at der er dybere Aarsager end dem, som vi her i Dag kan komme ind paa at tale om, til, at Kvinder ikke i Øjeblikket — og jeg tænker i det hele taget ikke foreløbig — kan blive præsteviet. Vi Mennesker, tror jeg, har oprindeligt vore ganske særlige Opgaver. Kvinden har sin særlige meget vigtige Opgave, som Manden aldrig nogen Sinde kan komme til at udrette for hende, og Manden har sin ganske bestemte Opgave i Livet, som jeg tror, det er sundest og mest praktisk, at Kvinden ikke prøver paa at trænge sig ind i. Jeg ser saaledes paa den præsteviede Gerning, at Forholdet er det i Øjeblikket, at her skal Kvinden ikke trænge sig ind; men jeg synes, at hun kan praktisere sine aandelige Evner og Kræfter netop paa det Omraade, som jeg før skitserede, og det vil sikkert fylde hende med fuld Tilfredshed og Lykke, thi det er netop ikke Kvindesagsspørgsmaalet og Ligeprincipspørgsmaalet, vi her drøfter, men det er Spørgsmaalet om, at Kvinden kan komme til at udfylde den Plads og Opgave, som kan blive til Glæde for hende selv og til Gavn for andre Mennesker.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Formanden: Den følgende Sag paa Dagsordenen udgaar, da en af Ordførerne er forhindret fra at være til Stede. De under 5 og 6 paa Dagsordenen opførte Sager udgaar ligeledes, da Landbrugsministeren paa Grund af Forhandlinger i det andet Ting er forhindret i at overvære det høje Tings Forhandlinger her.

Man gik derefter til den sidste Sag paa Dagsordenen, som var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Postlov Nr. 288 af 9. Maj 1919.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 845. Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 707).

Udenfor Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag. Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Stensballe): Under dette Lovforslags første Behandling i dette høje Ting fremsattes der fra den ærede Ordfører for det radikale Venstre og med stor Kraft fra den ærede Ordfører for Socialdemokraterne Ønsket om, at Lovforslaget skulde underkastes en nøjere Prøvelse med Hensyn til den i Folketinget saa meget omtalte Porto for Ugeblade og Tidsskrifter, og den ærede Ordfører for Socialdemokratiet ønskede tillige Pakkeportoen ændret. Det høje Tings Medlemmer vil fra første Behandling erindre, at medens den højtærede Minister ønskede at blive staaende ved de i Folketinget vedtagne Pakkeportoer, vilde Ministeren ikke blot ikke modsætte sig Ændringer i Portoer for Ugeblade og Tidsskrifter, men stillede sig endogsaa meget velvilligt til saadanne Ændringer, som kunde stille Ugeblade og Tidsskrifter af særlig kulturel eller faglig Betydning gunstigere, end de vilde blive efter det af Folketinget vedtagne Forslag. Ministeren betonedes dog stærkt, at det var under Forudsætning af, at Indtægterne ikke forringedes væsentligt. Den højtærede Minister skitserede endogsaa et Forslag, der havde været fremme i Folketingsudvalget, hvorefter Ugeblade og Tidsskrifter, som slet ikke indeholdt Annoncer, skulde blive staaende paa 1,4 Øre pr. Nummer, medens Portoer for de øvrige skulde sættes til 4 Øre pr. Nummer, saaledes som det var